

„Rămâneți în Mine” (Ioan 15,4)

În această scenă impresionantă, în care Domnul Isus este numai cu ucenicii Săi și le dă cuvintele Sale de despărțire mângâietoare, El accentuează mereu necesitatea stringentă de a rămâne în El, dar totodată și binecuvântarea care rezultă din această rămânere. Noi Îl auzim spunând: „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa și voi nu puteți, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic. ... Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da.” (Ioan 15,4-7).

Și același apostol, care a auzit aceste cuvinte de despărțire din gura Domnului, le dă mai departe credincioșilor prin scrierile sale. Acolo citim: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să umble și el cum a umblat Isus. ... Și acum, copiilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când El Se va arăta, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui. ... Oricine rămâne în El nu păcătuiește” (1 Ioan 2,6+28; 3,6).

Dacă aceste versete ne prezintă binecuvântarea rămânerii în Hristos, atunci ar trebui să ne oprim, ca să ne informăm ce se înțelege prin cuvintele Domnului „Rămâneți în Mine”. Nu conțin ele o viață trăită într-o așa apropiere de Hristos, că sufletul își găsește bucuria în frumusețea Sa și în calitățile Sale morale și vede în El ținta sa și modelul desăvârșit?

Nu presupune rămânerea în Hristos și o inimă, care este în părtășie cu Hristos, care se încrede pe deplin în El și învață de la El?

Nu include rămânerea în Hristos, înainte de toate, o viață trăită sub influența Sa, urmare prezenței Sale trăită prin credință? Dacă ne-ar vizita un om al lui Dumnezeu sfânt și asemănător cu Hristos, nu ar avea prezența lui o influență care impune respect și reținere pentru toți cei din casa noastră? Probabil vom fi mai prudenți ca de obicei în alegerea cuvintelor și activităților noastre. Dacă aceasta este influența prezenței unui om asemenea nouă, ce ar trebui să fie atunci prezența trăită a lui Hristos Însuși! Au avut loc unele scene triste, chiar și în poporul lui Dumnezeu, și probabil și noi am avut contribuția noastră regretabilă la ele, când invidia și cearta au domnit și credincioșii în chip nechibzuit, sau chiar rău intenționați, s-au rănit reciproc cu cuvinte amare și jignitoare. Probabil încercăm să scuzăm cuvintele noastre aspre. Dar nu am face noi bine, să ne întrebăm, ce s-ar întâmpla, dacă Domnul ar păși în liniște dar vizibil în mijlocul nostru? Nu trebuie noi să mărturisim, că sub influența prezenței Sale unele cuvinte amare și jignitoare niciodată nu ar fi fost rostite?

Ce bine ar fi, dacă noi mereu ne-am aminti, că Domnul, chiar dacă nu-L putem vedea cu ochii noștri, aude și vede totuși. Psalmistul întreabă pe drept: „Cel ce a sădit urechea să n-audă? Cel ce a întocmit ochiul oare să nu vadă?” (Psalm 94,9).

Să trăiești conștient că El aude cuvintele noastre și vede faptele noastre și citește gândurile noastre, înseamnă să trăiești sub influența prezenței Sale și așa să rămâi în El.

În afară de aceasta, acest loc din Scriptură, care ne îndeamnă să rămânem în Hristos, ne arată și binecuvântarea, pe care noi o vom savura, dacă rămânem în El.

În primul rând învățăm, că noi, dacă rămânem în Hristos, aducem roadă. Importanța acestui lucru se impune pentru noi prin aceea, că rămânerea este formulată atât în sens pozitiv, cât și în sens negativ. Ni se spune, că noi, dacă nu rămânem în Hristos, nu vom aduce roadă. Apoi se spune, că noi, dacă rămânem în Hristos și El rămâne în noi, vom aduce multă roadă. Dintr-un alt

loc din Scriptură învățăm, că „roada Duhului este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine” (Galateni 5,22). Ce altceva sunt toate aceste însușiri plăcute, decât o descriere a Ființei minunate a lui Hristos? Am putea spune chiar, că roada, despre care Domnul vorbește aici, este reflectarea Ființei Sale în viața credincioșilor.

Roadă în acest loc din Scriptură nu este slujirea sau practicarea unui dar, oricât de important ar fi aceasta la locul ei. Darurile sunt în mod necesar limitate la puține persoane; dar este valabil pentru toți, tineri și bătrâni, să arate în viața lor ceva din frumusețile lui Hristos. Cea mai mică prezentare a frumuseților lui Hristos se înalță spre Tatăl ca roadă și se arată lumii ca mărturie. Acesta este scopul mare, pentru care noi am fost lăsați încă în această lume întunecată: ca să luminăm ca lumini, prin aceea că prezentăm ceva din trăsăturile caracteristice frumoase ale lui Hristos. Niciodată noi nu vom prezenta Ființa lui Hristos, numai dacă vom încerca să ne asemănăm cu El. Dar dacă vom căuta părtașia cu El și stăm sub influența Lui, prin aceea că rămânem în El, noi vom fi transformați după chipul Lui, din slavă în slavă.

În al doilea rând, cuvintele Domnului ne arată clar, că, dacă noi rămânem în Hristos, rugăciunile noastre vor primi răspuns. Sub influența prezenței Sale, având cuvintele Sale în inimile noastre, gândurile noastre vor fi formate prin gândurile Sale și rugăciunile noastre vor fi în concordanță cu gândurile Sale.

În al treilea rând, apostolul Ioan ne arată în scrisoarea sa, că „rămânerea în El” ne face capabili „să umblăm, așa cum a umblat El” (1 Ioan 2,6). Cum a umblat Hristos? Noi citim despre El, „Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși” (Romani 15,3). Și cu privire la Tatăl, Domnul Însuși a putut spune, că El a făcut „totdeauna ce-I este plăcut” (Ioan 8,29). Acesta este modelul perfect pentru umblarea credinciosului, căci apostolul Pavel vorbește despre felul „cum să ne purtăm și să fim plăcuți lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 4,1). Și în alt loc același apostol ne îndeamnă: „Umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit” (Efeseni 5,2).

Nu putem noi de aceea spune, că însușirile ieșite în relief ale drumului Domnului erau lipsa totală a egoismului în facerea voii Tatălui și a slujirea pentru alții în dragoste? Noi putem merge pe un astfel de drum al desăvârșirii numai până la un anumit nivel, dacă rămânem în Hristos. Ce bine este, că noi, ca Maria atunci, stăm la picioarele Sale și putem auzi cuvintele Sale. Sub influența Sa ne amintim de drumul Său, urmărim pașii Lui, auzim cuvintele Lui de dragoste și har, vedem mâna Lui întinsă să binecuvânteze, și înapoia desăvârșirii Sale în purtare, umblare și vorbire recunoaștem felul de gândire al Unuia care a renunțat la orice gând cu privire la Sine Însuși, ca să slujească în dragoste altora.

Noi putem cunoaște toate învățăturile creștinismului, putem prețui adevărurile de bază mari ale credinței, dar, așa cum a spus cineva, „nu mărimea cunoașterii noastre, oricât de corectă ar fi ea, nu mărimea inteligenței noastre, oricât de exactă ar fi ea, va pune pe sufletul tău pecetea felului de gândire al Domnului Isus Hristos.” Dacă vrem să purtăm chipul lui Hristos, dacă vrem să avem pe drumul nostru ceva din felul Său de gândire, atunci trebuie să stăm în părtașie cu El și să trăim împreună cu El. Fiecare om va fi marcat de mediul în care trăiește. Noi vom reflecta caracterul acelora cu care trăim împreună. Noi trebuie să rămânem în Hristos și să trăim cu El, dacă vrem să fim asemenea Lui și vrem să umblăm, așa cum a umblat El.

În al patrulea rând, apostolul Ioan ne spune, că, dacă rămânem în Hristos, umblarea noastră va fi așa fel, că nu vom fi dați de rușine înaintea Lui la venirea Sa. Deseori sunt multe lucruri în umblarea noastră, care pot fi valabile înaintea oamenilor și chiar în poporul lui Dumnezeu, și asupra cărora după etaloanele omenești noi putem rosti o sentință blândă. Dar dacă noi ne-am

analiza pe noi înșine, cuvintele și căile noastre în lumina slăviei care va veni la venirea lui Hristos, atunci nu vom găsi noi multe lucruri, pe care ar trebui să le condamnăm și să le mărturisim cu rușine, că sunt mult departe de etalonul slavei?

Numai dacă rămânem în Hristos, sub influența prezenței Sale, și astfel trăim în judecarea de sine, vom rămâne păziți de tot ce în ziua slavei ar putea fi spre rușinarea noastră.

În al cincilea rând ni se amintește prin apostolul Ioan, că acela, care rămâne în El, nu păcătuiește (1 Ioan 3,6). Din versetele anterioare învățăm ce înțelege Duhul lui Dumnezeu prin păcat, căci noi citim în versetul 4, „păcatul este fărădelege”. Natura păcatului este facerea voii proprii prin desconsiderarea lui Dumnezeu și a celorlalți oameni. Lumea din jurul nostru este caracterizată din ce în ce mai mult prin fărădelege – fiecare face ce este drept în ochii lui. Rezultatul este, cu toată civilizația, educația și legislația, un sistem lumesc, care se prăbușește în sine și o societate și o națiune care decad tot mai mult. Pretutindeni, unde domină duhul fărădelegii, urmează decăderea, atât în lume, cât și în poporul lui Dumnezeu. Ca credincioși, stăm totdeauna în pericol să fim influențați de duhul lumii acesteia. Așa s-a ajuns că prin lipsa de veghere, că aceleași principii ale fărădelegii, care duc la prăbușirea sistemului lumesc, au adus sciziunea și împrăștierea și în poporul lui Dumnezeu.

Dacă într-o școală fiecare elev ar putea face și nu face ce vrea el, inevitabil școala se va prăbuși. Dacă fiecare membru al familiei ar face voia lui proprie, familia se va dezorganiza, și dacă într-o grupă de credincioși fiecare urmărește voia lui proprie, rezultatul va fi fărâmițarea. Duhul fărădelegii, indiferent în ce domeniu se arată el, conduce la prăbușire. Și cu cât mai hotărâți sunt aceia care urmăresc voia proprie, cu atât mai mare este paguba, pe care o produc. Nu este o cauză mai mare a distrugerii poporului lui Dumnezeu ca egoismul neșovăitor al unui om hotărât.

Dar cum putem scăpa de principiul rău al fărădelegii sau al egoismului? Numai rămânând în Hristos, așa cum spune apostolul, „oricine rămâne în El nu păcătuiește”. Numai când noi rămânem sub influența Aceluia care a putut spune, „Eu vin, nu ca să fac voia Mea, ci voia Aceluia care M-a trimis”, vom scăpa de egoismul care de fapt este ființa propriu-zisă a păcatului.

Acestea sunt deci rezultatele binecuvântate ale rămânerii în Hristos, așa cum ele ne sunt prezentate în Scriptură. Dacă respectăm cuvintele Domnului și năzuim să rămânem în El, atunci

- viața noastră va aduce roadă, prin aceea că noi vom prezenta ceva din însușirile de caracter plăcute ale lui Hristos,
- rugăciunea noastră va primi răspuns, deoarece ea corespunde gândurilor Sale,
- drumul nostru va fi în concordanță cu slava care va veni a lui Hristos,
- umblarea noastră va fi păzită, să nu aibă parte de fărădelegea cărnii, a cărei origine este în diavolul, și este rădăcina ruinării omului și suferinței lumii.

Cât de bine este deci, să respectăm cuvintele Domnului, „Rămâneți în Mine ... căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” S-ar putea ca noi să fim talentați și să avem orice cunoștință și râvnă, s-ar putea să avem ani mulți de experiență, dar totdeauna rămâne valabil, că noi fără Hristos nu putem face nimic. Talentul, cunoașterea și râvna sunt fără putere. Toate acestea nu ne vor face capabili să biruim carnea, să respingem lumea, sau să scăpăm de cursele diavolului. Putem avea toate aceste lucruri, dar fără Hristos probabil vom cădea la cea mai mică ispită și vom cădea în cele mai mari păcate.

Deci dacă noi nu putem face nimic fără Hristos, atunci să năzuim să rămânem în El și să nu cutezăm să mergem nici măcar o zi mai departe, sau să facem un pas, fără El.